

uden Hensyn til de forandrede politiske Forhold, der ere indtraadte, og idetmindste gjælder dette om de Forslag, jeg har tilladt mig at stille. Det har været mig saameget lettere at holde mig til de Principer, der indeholdes i Loven, som jeg i alt Væsentligt er enig i og bestandig har været enig i dem, hvilket særlig gjælder det Hovedprincip, at Livrenteanstalten er og bør være en Statsanstalt, der vel af administrative Grunde stilles i et noget uafhængigt Forhold af Finansministeriet, men der dog behandles som en særlig Fond under dette. De Forslag, jeg har tilladt mig at stille, gaae deels ud paa at forandre Enkeltheder i Loven, deels paa at bringe det Princip, jeg nylig har omtalt, til en noget fyldigere Gyldighed, end det forekommer mig at være skeet ved den Affattelse, Loven nu har, og det Samme tror jeg er Tilfældet med de af to andre ærede Medlemmer stillede Forslag. For nu at holde mig til mine egne Forslag, da gaaer det første under Nr. 3 til § 7 ud paa, at, naar Forsikringen tegnes mod Præmier, bestemmes Forholdelsen — det vil sige Tillægspræmien — kun for et begrændset Antal Aar ad Gangen. Det er en ny Indretning, som er indført ved denne Lov, at der kan tegnes Forsikring mod Tillægspræmier, naar Vedkommende ikke fuldkommen, men dog væsentligt har den Helbreds-tilstand, der udfordres; men dette berører selvfølgelig paa et Skjøn, og Anstalten er efter sin Natur udsat for at tage fejl ved et saadant Skjøn. Det forekommer mig derfor at være billigt, at der gives de Personer, hvem der er paalagt en saadan Tillægspræmie, Adgang til, efter et begrændset Antal Aar, at kunne møde med en ny Helbredsattest, hvorved det maa skee kan godtgjøres overfor Anstalten, at deres Helbredsstilstand er normal, men det er en Selvefølge, at der ikke bliver Tale om Tilbagebetaling af det allerede erlagte Bederlag. Jeg tror, at mit Forslag indeholder en Billighedsbestemmelse, imod hvilken der vistnok ikke kan indvendes Noget, og som jeg ogsaa har truffet andre Steder. — Mine Forslag til § 11 under Nr. 4 og 5 gaae ud paa at stille de smaa Interessenter, som ville tegne Forsikring mod maanedlig

Indbetaling, noget mere ligeligt med andre Interessenter, end nu er Tilfældet ifølge Loven. Jeg kan nemlig fuldkommen tiltræde den Udtalelse af Anerkjendelse ligeoverfor Lands-thinget, som blev udtalt her ved 1ste Behandling, fordi det har stillet dem, der indtraadte mod maanedlige Indbetalinger, lige med de andre med Hensyn til det Tillæg, der skal lægges til Præmien, idet dette for Alle er blevet fastsat til 3%, men det er ikke gjenemført consequent. Det er nemlig bestemt i Loven, at man har Henstand med Præmien i saa lang Tid, der forløber mellem 2 Forsaldsdage, men Følgen heraf er, at de, hvis Forsaldsdag først vender tilbage om et Aar, have et Aars Henstand, medens de, hvis Forsaldsdag vender tilbage om et halvt Aar eller om en Maaned, kun have et halvt Aars eller en Maaneds Henstand. Dette forekommer mig at være en Ubillighed imod dem, der tegne imod maanedlige Indbetalinger, og jeg tror, at det, naar vi ønske i fuldt Maal at udvide Livsforikringen til den mindre bemidlede Deel af Befolkningen, ogsaa er billigt, at vi stille denne lige med de Andre. Forslaget under Nr. 5 vil især have Betydning, dersom Forslaget under Nr. 4 ikke vedtages, idet Bestyrelsen efter Lovforslaget, som det nu foreligger, kan bestemme, at den Strafferente, der skal betales, maa stige indtil en Ottendedeel af Præmiens Beløb, men $\frac{1}{8}$ af Præmiens Beløb bliver en betydelig strengere Bøde, naar Præmien kun har refteret i en Maaned, end naar den har refteret i et Aar. Jeg tror iøvrigt i det Hele taget ikke, det er rigtigt at overlade til Bestyrelsen at bestemme, hvor stor eller hvor lille en Strafferente der skal ydes. Jeg anseer det for rigtigere, at dette fastsættes ved Loven, og jeg har derfor tilladt mig at stille dette Forslag, som svarer til $\frac{1}{8}$ af Præmiens Beløb for et heelt Aar. — Til § 12 har jeg stillet et Par Forslag, som maa skee ere af en noget videregaaende Betydning, men som dog ingenlunde overskride den Grændse, jeg tillod mig at betegne ved mine første Uttringer. Det er bekendt, at der i Loven, saaledes som den var forelagt i det andet Thing, var fastsat i § 12, at de, som faldt i Duel, toge sig selv af Dage eller mistede Livet ifølge overgaaet Dom, ikke skulde have